

Arrest

nr. 233 611 van 5 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) .

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 mei 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN DER MAELEN, die loco advocaat A. VAN DER MAELEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te hetend

Naam: [T.]

Voornaam: [S.]

Geboortedatum: [...]
Geboorteplaats: [...]
Nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS: wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), - tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, - tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, uiterlijk op 18.05.2019

REDEN VAN DE BESLISSING: Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Aalst op 18.04.2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten: Artikel 7, alinea 1, van de wet: □ 2° O de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet). De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie. Betrokkene verblijft reeds sedert 25.01.2019 in het Rijk / op het grondgebied van de Schengenstaten. De betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van haar visum type C geldig van 19.01.2019 tot 13.02.2019. Betrokkene diende een huwelijksdossier met een onderdaan, die momenteel een recht op verblijf heeft. Betrokkene verklaart ongeveer een maand zwanger te zijn. Het feit dat zij de intentie heeft om met haar partner in België te huwen en dat ze zwanger is, geeft haar niet automatisch recht op een verblijf. Betrokkene kan naar Marokko terugkeren en een visum aanvragen van zodra een huwelijksdatum vastligt. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op, "schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 ter vrijwaring van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.)".

Zij betoogt als volgt:

"Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij de facto verplicht naar de Marokko terug te keren, ondanks het feit dat verzoekende partij in België een gezin vormt met haar partner.

Terwijl artikel 8 van het EVRM het recht op privéleven, familie- en gezinsleven beschermt.

Zodat de bestreden beslissing desbetreffende artikelen schendt.

Toelichting:

Verzoekende partij heeft steeds duidelijk aangegeven dat zij een feitelijk gezin vormt met haar partner, de heer [L.N.] , die een Belgische verblijfstittel bezit. Ze wonen samen te [...] en deden op 01.02.2019 op de gemeentelijke diensten een huwelijksaanvraag. Tot op heden mochten ze nog steeds geen beslissing van de gemeente ontvangen.

Verzoekende partij en haar partner de heer [L.N.] verwachten hun eerste kind. De vermoedelijke bevallingsdatum is 12.12.2019.

Bijgevolg is er dus ontegensprekelijk sprake van een voldoende hechte relatie die onder de toepassing van artikel 8 EVRM valt. Zo verzoekende partij gedwongen het land dient te verlaten wordt desbetreffend artikel geschonden.

De partner van verzoekende partij de heer [L.] werkt voltijds als arbeider met een vast contract waardoor hij onmogelijk het land kan verlaten.

Indien verzoekende partij toch verplicht zou worden het land te verlaten, zonder de zekerheid dat zij nadien haar familie hier terug zou kunnen vervoegen, dan zou dit een enorm grote impact hebben op

haarzelf en haar familieleden, die op geen enkele manier als proportioneel kan worden aanzien met de administratieve handeling.

Gelet op het feit dat verzoekende partij in de procedure huwelijksaangifte alle nodige formaliteiten vervulde en aantoonde, zou het niet proportioneel zijn om verzoekende partij te verplichten de aanvraag verder te zetten in het land van origine.

Ook het feit dat verzoekende partij op heden 3 maanden zwanger is van hun eerste kindje maakt het onmogelijk voor verzoekende partij om van haar partner te worden gescheiden. Er kan onmogelijk verwacht worden van een zwangere dame dat ze louter ter vervulling van een formaliteit gescheiden zou worden van haar partner en het risico lopen niet tijdig te kunnen terugkeren naar België voor de bevalling.

De schending van artikel 8 EVRM waarvan sprake in casu zou aldus de proportionaliteitstoets niet doorstaan.

Het middel is gegrond.”

2.2. Ter terechtzitting deelt de verzoekende partij mee dat er ondertussen een kindje is geboren. Zij stelt tevens dat ze procedures aanhangig heeft gemaakt tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van de huwelijksvoltrekking op grond van een negatief advies van het parket van 12 juli 2019. Tevens werd een procedure ingesteld tegen de weigering van de opmaak van de akte van erkenning van het kind van verzoekster door L.N., de partner van verzoekster. Dit geschiedde op grond van een negatief advies van het parket van 22 januari 2020 die van oordeel is dat er sprake is van een schijnerkenning. In dit advies, dat de verwerende partij heeft overgemaakt, wordt onder meer gesteld dat er onvoldoende elementen zijn in het dossier op basis waarvan kan worden besloten dat L.N. de vader is van het kind.

2.3. Waar verzoekster in haar eerste middel de schending opwerpt van artikel 8 van het EVRM en uiteenzet dat zij een feitelijk gezin vormt met de heer L. N., die over een Belgische verblijfstitel beschikt, dat zij samenwonen, er een huwelijksaanvraag lopende is en zij in verwachting is en voormelde verdragsbepaling zou worden geschonden indien zij wordt gedwongen het land te verlaten, wijst de Raad er op dat met deze elementen in de bestreden beslissing rekening is gehouden. Hierin wordt immers het volgende gesteld:

“Betrokkene diende een huwelijksdossier met een onderdaan, die momenteel een recht op verblijf heeft. Betrokkene verklaart ongeveer een maand zwanger te zijn. Het feit dat zij de intentie heeft om met haar partner in België te huwen en dat ze zwanger is, geeft haar niet automatisch recht op een verblijf. Betrokkene kan naar Marokko terugkeren en een visum aanvragen van zodra een huwelijksdatum vastligt. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”

2.4. De voormelde afwegingen zijn deugdelijk en pertinent. Verzoekster toont met haar summier betoog niet aan dat haar belangen door de bestreden beslissing op een disproportionele wijze ondergeschikt werden gemaakt aan de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering. Verzoeksters belangen bestaan er immers in se in om bij haar partner te blijven, dit terwijl zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en ze op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing nog geen groen licht had ontvangen om het huwelijk te voltrekken, wat thans nog steeds geldt aangezien de ambtenaar van de burgerlijke stand de huwelijksvoltrekking heeft geweigerd op grond van een negatief advies van het parket van 12 juli 2019. De bestreden beslissing leidt niet tot een definitieve scheiding tussen verzoekster en haar kind enerzijds en haar Belgische partner anderzijds, van wie thans niet vaststaat of hij de vader is van verzoeksters kind. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, met name een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen tot afgifte van een visum gezinshereniging, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Hierbij kan ook nog worden verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State, waaruit blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst, dan wel het land van gewoonlijk verblijf, om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Het EHRM heeft voorts reeds herhaaldelijk bevestigd dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de

algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Het Europees Hof toont zich bovendien streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd, zoals in casu. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf. Verweerder stelt in de bestreden beslissing dan ook terecht dat de intentie om te huwen en de zwangerschap van verzoekster niet automatisch recht geven op verblijf.

2.5. De Raad wijst er verder op dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen gedwongen verwijdering inhoudt en evenmin een verbod bevat om het Belgisch grondgebied opnieuw te betreden. Het staat verzoekster vrij in haar herkomstland een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen om L.N. te vervoegen, indien alsnog de belemmeringen wegvallen om het huwelijk te voltrekken. Moderne communicatiemiddelen kunnen verzoekster bovendien in staat kunnen stellen om tijdens de tijdelijke scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en zo haar gezinsleven met hem verder te onderhouden (EHRM 1 maart 2018, Ejimson/Duitsland en EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100), dit voor zover verzoeksters partner haar niet tijdelijk zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst totdat de nodige formaliteiten zijn vervuld. Er wordt wel beweerd doch niet aangetoond dat verzoeksters partner niet voor al te lange tijd België kan verlaten omwille van professionele redenen.

2.6. Waar verzoekster opwerpt dat er onmogelijk van een zwangere dame kan worden verwacht dat ze moet terugkeren naar haar land van oorsprong en ze het risico loopt niet tijdig te kunnen terugkeren voor de bevalling, kan de Raad niet anders dan concluderen dat verzoekster geen belang meer heeft bij haar betoog, aangezien ze ondertussen in België is bevallen. Ter terechtzitting werd hierop gewezen wat, bij de verzoekende partij geen reactie uitlokte.

Het eerste middel is ongegrond.

2.7. In een tweede middel werpt verzoekster op, *“schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”*.

Zij betoogt als volgt:

“Doordat het bevel niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd, vooral nu er nog geen beslissing werd genomen in de procedure van haar aanvraag tot huwen.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vevat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aflevering van het bevel tot het verlaten van het grondgebied te verantwoorden.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgend element om aan verzoekende partij een bevel tot het verlaten van het grondgebied te betekenen :

“betrokkene diende een huwelijksdossier met een onderdaan, die momenteel een recht op verblijf heeft. Betrokkene verklaart ongeveer een maand zwanger te zijn. Het feit dat ze de intentie heeft om met haar partner in België te huwen en dat ze zwanger is, geeft haar niet automatisch recht op een verblijf. Betrokkene kan naar Marokko terugkeren en een visum aanvragen van zidra een huwelijksdatum vastligt. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”

Deze stelling bevat foutieve informatie.

Gelet op hetgeen hierboven werd gezegd aangaande de hangende aanvraag tot huwelijk en de zwangerschap van verzoekende partij spreekt het voor zich dat bovenstaand element absoluut onvoldoende blijkt om een betekening aan verzoekende partij van een bevel tot het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen, hetgeen verder zal blijken uit onderstaand betoog. De motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten is bijgevolg ondermaats.

Noch van de inhoud of stand van de procedure tot aanvraag huwelijk of haar persoonlijke integratie wordt enige melding gemaakt.

Het bevel bevat echter een zeer duidelijke standaard bepaling, helemaal niet toegepast op de persoonlijke situatie van verzoekende partij.

Klaarblijkelijk acht men het zelfs niet nodig te verwijzen naar deze elementen, ondanks hun gewichtige impact op het verblijfsstatuut van verzoekende partij.

Uit het bevel zoals die thans voorligt, kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet verplicht is rekening te houden. Het betreft duidelijk louter een standaard formulering daar ze niet eens de moeite hebben gedaan het gezinsleven van verzoekende partij daadwerkelijk te toetsen

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”

2.8. Verzoekster werpt de schending op van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen en in artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.9. De bestreden beslissing is echter duidelijk in rechte en in feite gemotiveerd zodat de motieven verzoekster toelaten er zich op te verdedigen, wat de doelstelling is van de formele motiveringsplicht. De bestreden beslissing motiveert duidelijk over de elementen die verzoeksters zaak kenmerken, met name haar zwangerschap, haar ingediend huwelijksdossier en derhalve haar intentie om te huwen. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat de bestreden beslissing “niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten te verantwoorden”, niet is toegespitst op haar persoonlijke situatie en een standaardmotivering zou betreffen. Alleszins, zelfs als een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dan betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Ook de overtuiging van verzoekster dat de motivering van de bestreden beslissing ondermaats is, kan niet tot een dergelijke conclusie leiden.

2.10. Verzoekster verwacht dat de bestreden beslissing gewag maakt van de inhoud of stand van de procedure tot aanvraag van een huwelijk. De bestreden beslissing maakt gewag van verzoeksters intentie tot huwen en dit is actueel nog steeds correcte informatie over de stand van de huwelijksprocedure. De Raad ziet niet in welke details verzoekster in dit licht nog verwacht en ziet verder niet in waarom er in de bestreden beslissing nog melding dient te worden gemaakt van verzoeksters “persoonlijke integratie”. Ze verduidelijkt niet wat dit behelst en waarom de verwerende partij, op grond van de formele motiveringsplicht, bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten hierover diende te motiveren.

2.11. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt geen motiveringsplicht in voor de verwerende partij. Wel verplicht ze de verwerende partij om met de erin vervatte elementen rekening te houden. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat ze rekening heeft gehouden met verzoeksters intentie om te huwen. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij “niet eens de moeite gedaan” heeft om haar rekening te houden met haar gezinsleven.

Een schending van de formele motiveringsplicht en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

2.12. Waar verzoekster de motivering van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert, en betoogt dat deze onduidelijk, dubbelzinnig en niet correct is, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.13. De Raad ziet niet in wat er onduidelijk of ondubbelzinnig is aan de motivering van de bestreden beslissing en verzoekster legt het ook niet uit. Waar ze betoogt dat de bestreden beslissing foutieve informatie bevat, dient de Raad op te merken dat verzoekster niet uiteenzet waarom dit zo is. Waar ze de overtuiging is toegedaan dat er in haar geval geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven, volstaat dit bezwaarlijk om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.14. In een derde middel werpt verzoekster op: “*schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel*”.

Zij betoogt als volgt:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken melding zal gekregen hebben van de hangende procedure tot aanvraag van een huwelijksaanvraag en de zwangerschap van verzoekende partij en tóch nog beslist heeft een bevel om het grondgebied aan verzoeker te betekenen.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft het bevel afgeleverd zonder enige motivatie.

Er werd enkel gesteld

“de betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van haar visum type C geldig van 19.01.2019 tot 13.02.2019.”

De beslissing om verzoekende partij te bevelen het grondgebied te verlaten ingevolge illegaal verblijf tart alle verbeelding wetende dat verzoekende partij inmiddels een aanvraag tot huwelijk heeft ingediend met haar partner [L.N.], die een Belgische verblijfstitel bezit.

Daarnaast verwachten verzoekende partij en haar partner de heer [L.] hun eerste kindje. De vermoedelijke bevallingsdatum betreft 12.12.2019.

Het afgeleverde bevel tot het verlaten van het grondgebied dient dan ook te worden vernietigd om de volgende redenen:

Het redelijkheids en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Het middel is gegrond.

Dat er aldus sprake is van onbehoorlijk bestuur in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.”

2.15. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.16. Verzoeksters betoog “*De Dienst Vreemdelingenzaken heeft het bevel afgeleverd zonder enige motivatie*” houdt geen verband met de in het middel opgeworpen geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur. Dergelijk betoog betreft de formele motiveringsplicht. In de bestreden beslissing kan voorts meer worden gelezen dan wat verzoekster erin leest. Voor het overige volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het tweede middel.

2.17. Verder kan de Raad alleen maar herhalen dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met verzoeksters persoonlijk situatie, zijnde haar zwangerschap en haar intentie tot huwen.

2.18. Verzoekster is blijkens haar betoog niet opgezet met de bestreden beslissing en is van oordeel dat de verwerende partij terughoudendheid aan de dag moet leggen, maar met dit betoog toont zij niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is tewerk gegaan bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA